

Marjon Weijzen verhaalt over haar werk als uitvaartbegeleider. Ze is medewerker bij Dorien de Nijs Uitvaartbegeleiding in Vught, en freelance journalist.

Wat kom je dan elke dag doen?

Evert stelt voor dat we ergens een hapje eten. We belanden in een Portugees restaurant. Een aardige zuidelijk ogende serveerster zet een bord gevulde dadels en een karaf rode wijn neer. We wachten op onze zalm en nijlbaars. Voor mij betekent het etentje met een oude vriend een welkome ontsnapping aan de gebruikelijke 'koken-eten-in-bed-doen-stress'en omdat Evert geen kinderen heeft kunnen we het lekker over ons werk hebben. Ik vertel dat ik die middag een uitvaartonderneming belde voor een artikel en hoe ik schrok van de botte reactie aan de andere kant van de lijn. 'Zo iemand kun je dus ook treffen. Wat een hork. Die afgemeten stem alleen al.' Het roept bij Evert de uitvaartleider in herinnering bij het overlijden van zijn moeder. 'Die man staat nog op m'n netvlies gebrand', vertelt hij. 'En daar krijg ik hem ook nooit meer weg. Je moet je voorstellen. Zo'n vadsig persoon heb ik nog nooit gezien. Zie je die man daar in de hoek?' Ik probeer me onopvallend om te draaien en zie een over de zitting van de stoel puilend bovenlijf. 'Die kraai was nog minstens anderhalf keer zo dik. Mijn vader was de kluts op dat moment helemaal kwijt, en liep maar papieren te zoeken en koffie te schenken.' Everts vader is dement. Hij herkent Evert vaker niet dan wel en na een bezoekje is hij urenlang van slag. Evert neemt nog een slok wijn en vervolgt: 'Dus ik zat daar met die man aan tafel en probeerde beleefd te blijven en de zaken zo vlot mogelijk te regelen. En hij zat daar maar zijn voorgeprogrammeerde vragenlijstje af te werken'. De serveerster zet onze vissen neer. Ze glimlacht met haar mooie ogen en wenst ons een smakelijke maaltijd. Evert prikt een stukje witvis aan zijn vork. 'Ik voelde me opgelaten. Dacht alleen nog maar: 'Als die man maar weer zo snel mogelijk weg is.' Evert zwaait vervaarlijk met zijn vork: 'Ik moet er niet aan denken dat ik die man weer krijg als mijn vader sterft. Hij is daar verzekerd, dus ik kom dan toch weer bij diezelfde uitvaartonderneming. Maar ik zal zeggen ik dat ik die dikzak niet meer wil.' Evert is interim-communicatie-adviseur en uitgesproken mondig. Maar het komt niet in hem op dat een uitvaartbegeleider hem ook tot steun zou kunnen zijn. Hij heeft de uitvaart het liefst maar zo snel mogelijk geregeld. Zo min mogelijk contact met de uitvaartmedewerkers. Als ik vertel dat wij elke dag bij de mensen langs gaan, vraagt hij wat we dan in hemelsnaam komen doen.

We wisselen een stukje van onze vissen uit en stellen vast dat zijn nijlbaars lekkerder is dan mijn zalm. Ik probeer nog iets uit te leggen over stapsgewijs afscheid nemen, over de tijd nemen voor de beslissingen rond het afscheid en vertel dat wij vaak de nabestaanden afremmen in hun zucht naar het zo snel en efficiënt mogelijk regelen van de uitvaart. Ik memoreer zelfs dat een zoon bij de condoléance eens zei: 'Jammer dat je straks niet meer komt. Want het was zo gezellig.' Maar het komt bij Evert niet binnen en andere onderwerpen dienen zich aan. Bij de koffie schatten we de leeftijd van de serveerster.

Terug in de trein realiseer ik me spijtig dat ik niet heb kunnen voorkomen dat juist hij, enig kind, wees en alleenstaand, straks ook de uitvaart van zijn vader in zijn eentje gaat regelen. Ik hoop maar dat hij me dan belt, dan zoeken we een goede uitvaartondernemer, een met een luisterend oor.

